

ОВЧАРСКАТА КОРОНА

АО

TERRY PRATCHETT

THE SHEPHERD'S CROWN

© Terry and Lyn Pratchett, 2015

First published by

**Random House Children's Publishers UK which is part of
the Penguin Random House group of companies**

illustrations copyright © Paul Kidby

DISCWORLD® is a trade mark registered by Terry Pratchett

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ОВЧАРСКАТА КОРОНА

© Архонт – О, 2023

Всички права запазени.

Автор: © Тери Пратчет

Илюстрации: © Пол Кидби

Превод: © Катя Анчева

Редактор: Весела Петрова

Коректор: Ива Стефанова, Гергана Ботева

Предпечат: Студиото на А

Издател: Архонт – О

Английска, второ издание

ISBN 978-954-422-136-2

ТЕРИ ПРАГЧЕТ

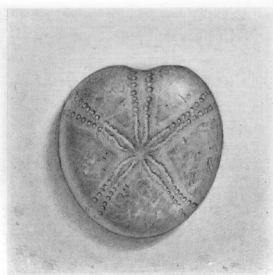
**ОВЧАРСКАТА
КОРОНА**

София, 2023

*На Есмерелда Вихронрав:
Отваряй си очите.*

Пролог КОРОНА В КРЕДЕЦА

Роди се в мрака на Кръглото море. Отначало беше просто плаваща пихтия, лашкана напред-назад от приливите и отливите. После се сдоби с черупка, но в онзи главоломно премятащ се свят имаше огромни същества, които можеха да я схрускат като нищо. Въпреки всичко оцеля. Можеше да продължи да си живурка така во веки веков, докато опасният прибой и други плаващи неща не ѝ видят сметката, ако не беше гьолчето.

Гьолчето беше топло, високо на плажа, подхранвано от случайно довяваните откъм Главината бури. Там създанието се прехранваше с още по-дребни от него нещица и порасна толкова, че стана крал. Щеше да стане и още по-голямо, ако не беше знойното лято, когато водата просто се изпари под изпепеляващия взор на слънцето.

И така, малкото създание умря, но черупката му се запази, кътайки в себе си зародиша

на нещо островърхо. Следващият яростен прибой я отми към крайбрежните води, където тя остана да се въргаля напред-назад с камъчетата и разни отломки от бурите.

С течение на вековете морето се сви и отстъпи пред сушата, а бодливата черупка на отдавна умрялото създание потъна под слоеве черупки от други дребни създания, намерили своята гибел. Така лежа там с бавно растящия в нея зародиш чак до деня, когато я намери един овчар, повел стадото си по хълмовете, наричани Кредище.

Овчарят вдигна странното нещо, което му беше хванало окото, подържа го в шепа и го заобръща насам-натам. Хем беше грапаво, хем не, ама точно пасваше на дланта му. Беше твърде заоблено за кремък и все пак в сърцевината му имаше кремък. Отгоре беше сиво като камък, но под сивото някак си загатваше за злато. Имаше пет равномерно очертани ивици като бразди, прокарани от плоската основа до ръба. И друг път беше виждал подобни неща, но това беше особено – едва ли не самичко скочи в ръката му.

Той го превърташе ли, превърташе из пръстите си и имаше чувството, че както се търкаля, сякаш се опитва да му каже нещо. Усещаше, че това е глупаво, ама още ни глътка бира не беше пийнал, пък чудесийката сякаш изпълваше света му. Накрая се наруга, че е идиот, но въпреки това я запази и я отнесе да я покаже на другарите си в кръчмата.

– Вижте – посочи, – прилича на корона.

Разбира се, един от аверите му весело го подкачи:

– Корона? За какво пък ти е таквoз чудо? Да не се гласиш за крал, Даниел Сболки?

Овчарят обаче занесе находката си у дома и я постави внимателно на лавицата в кухнята, където държеше нещата, които му харесват.

И там в крайна сметка тя остана да събира прах и всички забравиха за нея.

Всички освен Сболки, които си я предаваха от поколение на поколение...

Глава 1 НАКЪДЕТО ВЕЕ ВЯТЪРЪТ

Беше един от онези дни, дето си ги къташ и помниш. Високо горе на платото над чифлика на родителите си Тифани Сболки имаше чувството, че може да зърне чак другия край на света. Въздухът искреше като кристал, а сухите есенни листа танцуваха с игривия вятър около ясените, които поразкършваха клони, за да направят място за новите пролетни разклонения.

Открай време се чудеше защо дърветата растяха точно на това място. Баба Сболки ѝ беше казвала, че там имало стар друм, направен по времето, когато долината в подножието била тресавище. Разправяше, че тъкмо затова предците им си съградили домовете високо горе, далеч от тресавището и далеч от другите хора, дето искали да им крадат добитъка.

Може би са доловили усещане за подслон близо до старите каменни колони, които заварили там. Може би самите те са ги издигнали?

Никой не знаеше със сигурност как са се появили там... И макар че не вярвах сляпо, всички знаеха, че с тия неща шега не бива и май е най-добре да ги оставят както са си. Просто за всеки случай. В крайна сметка даже под някой камък наистина да се крият разни стари тайни или съкровища... е, какво ги е еня овцете от туй? И какво като доста от камъните са паднали – ами ако оня, дето е погребан под тях, не иска да бъде изкопан? Като си умрял, не значи, че не може да се ядосаш, тъй де!

Тифани обаче навремето използва една от каменните арки да отиде в Страната на феите. Където категорично не завари нищо подобно на онова, за което беше чела в своята „Книжка с приказки за послушни дечиња“. Тогава разбра, че има и кошмари наяве.

Днес по незнайна причина изпита *неотложност* да се качи горе до камъните. Като всяка разумна вещица, беше със стабилни обуща, които можеха да минат през всичко – читави, практични обуща. Те обаче не ѝ пречеха да усеща земята си, да долавя посланията ѝ. Чувството започна с мравучкане, с една такава тръпка, която полази по краката ѝ и настоя да ѝ се обърне внимание. Пришпорваше я да се качи на платото, да отиде при камъните, сякаш в момента не беше навряла ръка в задника на една овца, мъчейки се да оправи някакви гадни колики. Тифани нямаше идея защо трябва да отиде до камъните, но никоя вещица не пренебрегва подобен призив. Пък

и камъните там стояха като на пост. Пазеха земята ѝ – вардеха я от онова, което би могло да премине...

Тя тръгна натам незабавно, леко сбърчила чело. Само че горе, на върха на Кредище, някак си всичко беше наред. Както винаги. Дори днес.

Всъщност беше ли? Понеже за изненада на Тифани се оказа, че не е единствената, привлечена към руините в този ден. Докато се озърташе в кристално чистия въздух и се вслушваше във вятъра, замитащ краката ѝ с листа, тя мерна рижав кичур, зърна синя татуировка... и чу сподавено „Кривунци“, когато едни особено поривисти листа се закачиха в шлема му от заешки череп.

– Ама баш келдата ме проводи тука да ги наглеждам тия ми ти камънаци – обади се Сите О’Бери от наблюдателния си пункт върху близката оголена скала. Той се взираше в околността, сякаш търсеше нашественици. Откъдето и да нашестваха. *Особено* откъм някоя арка. – Сал некой от ония ми ти вонещилници да понечи да придойде пак тука да се пробва – додаде той с надежда, – че тръпнем в очакване, да знайш. Големо приветстване че им спретнем, дума да нема, баш по фигълски.

Той се изпъна в целия си син ръст до една пълна педя и развъртя двуръкия си меч към невидимия враг.

Ефектът, не за пръв път забеляза Тифани, беше доста впечатляващ.

– Онези древни нашественици са отдавна умрели – каза тя, преди да успее да се спре, макар че второмислието ѝ подсказваше да слуша внимателно. Ако Джийни (съпруга на Сите и келда на фигълския клан) беше видяла назряваща беда, е, бедата сигурно нямаше да ги подмине.

– Че що? То и ний сме умрели – посочи Сите.*

– Уви – въздъхна Тифани. – Едно време смъртните просто са умирали. Не са се връщали като вас очевидно.

– Ама щеха, ако си имаха от нашио попарлък.

– Това пък какво е? – озадачи се Тифани.

– Епа... то е нещо кат' попара, ама си има 'сичко у него, па ако има чалъм, тъй де, и мъненко шльокавица или гълточе от овчия цер на баба ти.

Тифани се разсмя, но все още я глождеше безпокойство. „Трябва да говоря с Джийни – каза си тя. – Трябва да разбере защо тя усеща същото като обущата ми.“

Когато приближиха голямата тревиста могила, помещаваща заплетения лабиринт от фигълски обиталища, Тифани и Сите си проп-

* Фигълите до един вярваха, че трябва да са умрели, понеже светът, в който сега живееха, беше направо рай с всичките тия възможности за крадене, тепане и пиене. Свят, достоен за загинали герои.

равиха път до трънака, който прикриваше главния вход, и завариха Джийни, седнала отпред да яде сандвич.

От овнешко месо, забеляза Тифани с леко недоволство. Беше напълно наясно със споразумението с фигълите и че имаха право от време на време на по някоя стара овца в замяна на кефа да гонят грачилицата, които иначе грабеха агънца, понеже последните правеха всичко възможно да сторят това, което агънцата правят най-добре, а именно – да се залутат и да станат нечия плячка. Залуталите се горе из Кредище агънца вече имаха нов номер – юрваха се със страшна скорост обратно към стадото, понякога *заднешком*, с по фигъл под всяко копитце.

Редно си е келдата да има голям апетит, тъй като в клановете на Нак Мак Фигъл има само по една келда, която ражда сума ти синове и при късмет – щерка*. Всеки път, когато Тифани видеше Джийни, дребната келда беше все по-пухкава и по-закръглена. Този ханш си искаше грижи и Джийни определено работеше усилено по обгрижването му. В момента нагъваше нещо като половин овчи бут между два комата хляб. Това не е шега работа за някой с ръст една педя. Когато Джийни стигнеше мъдрите старини, думата „пояс“ изобщо нямаше

* Отрочетата понякога буквално се пръкват, понеже келдата обикновено ражда по около седем фигълчета наведнъж. Джийни се беше сдобила с дъщеричка още при първото си потомство.

да означава нещо, което придържа полата ѝ, а чисто и просто нещо, което бележи екватора ѝ.

Подрастващите фигълчета юркаха охлювите и се боричкаха. Отскачаха едно от друго, от стените и чат-пат от обушенцата си. Изпитваха боязън от Тифани, понеже я приемаха за нещо като келда, и като я зърнаха да приближава, спряха да се дърлят и я загледаха неспокойно.

– Я ми се подредете тука, момчета, па покажете на вещурята ни колко сте напреде с материало – рече майка им с гордост, като обърса малко овча мазнина от устните си.

„О, не – изтръпна Тифани, – какво ли ще ми покажат? Дано не е нещо с охлюви...“

Джийни обаче продължи:

– Я сега дайте да чуе вещурята ни вашето азбуки. Айде, Мъненко-по-мънечък-от-мънечкио-кашик-кашик, ти подкарай пръв.

Първото фигълче от редицата се почеса по пунгията, откъдето излази някакво бръмбарче. „Очевидно няма фигълска пунгия, дето не сърби – помисли си Тифани. – Може би защото натъпканото в нея би могло да е още живо.“ Мъненко-по-мънечък-от-мънечкио-кашик-кашик преглътна.

– А кат’ *алебарда* – издекламира високо. – Та да ти откинем чутурата, че знайш – додаде то, гордо изпъчено.

– Б кат’ *ботуш!* – извика следващото фигълче, обърсвайки в препаската си нещо, подобно на слуз от охлюв. – Та да ти *рипам* връз чутурата.